

ART56 2015. 01. 31.

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2015. 01. 01. csütörtök **Újévi lencseevés a Szalag utcában**

Jövőre Veletek ugyanitt!

2015. 01. 11. vasárnap **Godot-ra várva Örkény Színház**

<p>KATONAJÓZSEFSZÍNHÁZ.HU</p> <h1>GODOT-RA VÁRVA</h1> <p>KOCSIS GERGELY · ELEK FERENC KULKA JÁNOS · KERESZTES TAMÁS VARGA ZÉTÉNY <small>szsz</small></p> <p>RENDEZTE: ASCHER ÉS ZSÁMBÉKI</p> <p>„Nem értem ezt a darabot, és nem is fogjuk arra pazarolni az időnket, hogy megpróbáljuk megérteni”, mondta a rendező, Peter Hall a próbák kezdetén! – emlékszik vissza a Godot-ra várva első angolai bemutatójának Estragonja, Peter Woodthorpe. „A premieren igazi pánikhangulat uralkodott. A Pozzót játszó Peter Bull nyolc óráig ugrott a szövegében. Őt oldal után rájött, hogy hibázott, úgyhogy visszaugrott az elejére, és aztán újra elmondta az egészszet – de senki sem vette észre, hogy néhány oldalt kétszer hallott. Nem értem a darabot, de érzem, hogyan kell játszani. Megértettem a költőiséget és a humort. És onnantól fogva nem eszedtem el. Az őstünetemre és az érzéseimre hallgatham, amikor játszottam. A premierem csak egyszer tapasztalt vissza bennünk: Folydék és kalabák.</p> <p>Valaki ezt ordította: Ezért veszítettél a gyarmatokat! Aztán az ellenőrzés hangulat egyszerre csak megváltozott...”</p> <p>Samuel Beckett pedig ezt mondta a Godot-ra várva rádiójáték-változatáról, még a darab első színházi bemutatója előtt: „Nem tudom, kicsoda Godot. Azt pedig főleg nem tudom, hogy létezik-e. És azt sem tudom, hogy hiszem-e benne vagy sem – mármint azok ketten, akik várnak rá. (...) Estragont, Vladimirt, Pozzót Luckyt csak kevéssé ismerem – annyira biztos nem, hogy értem is őket – és azt sem tudom, hol és mikor léteznek. Majd ők elmagyarázzák Nélkülöm. En és ők végeztünk egymással.”</p> <p>K: Katona József Színház</p>	<p>KATONAJÓZSEFSZÍNHÁZ.HU</p> <h1>SAMUEL BECKETT</h1> <h2>GODOT-RA VÁRVA</h2> <table><tr><td>VLADIMIR:</td><td>KOCSIS GERGELY</td></tr><tr><td>ESTRAGON:</td><td>ELEK FERENC</td></tr><tr><td>POZZÓ:</td><td>KULKA JÁNOS</td></tr><tr><td>LUCKY:</td><td>KERESZTES TAMÁS</td></tr><tr><td>PIÓ:</td><td>VARGA ZÉTÉNY M.V.</td></tr></table> <table><tr><td>DÍZLET:</td><td>KHELL CSÖRÖZ</td></tr><tr><td>JELMEZ:</td><td>SZAKÁCS GYÖRGY</td></tr><tr><td>MOZGÁS:</td><td>HORKAI BARNABÁS</td></tr><tr><td>DRAMATURG:</td><td>TÖRÖK TAMARA</td></tr><tr><td>ASSZISZTENS:</td><td>TIWALD GYÖRGY</td></tr></table> <p>RENDEZŐ: ASCHER TAMÁS ZSÁMBÉKI GÁBOR</p> <p>BEMUTATÓ: 2014. ÁPRILIS 26.</p> <p>JEDYEK KAPHATÓK // 1052 BUDAPEST, PETŐFI SÁNDOR U. 6. KATONAJÓZSEFSZÍNHÁZ.HU // SZERVEZES@KATONASZÍNHÁZ.HU // 266-5200</p> <p>BUDAPEST KATONAJÓZSEF SZÍNHÁZ KULTURVA színház.hu</p> <p>K: Katona József Színház</p>	VLADIMIR:	KOCSIS GERGELY	ESTRAGON:	ELEK FERENC	POZZÓ:	KULKA JÁNOS	LUCKY:	KERESZTES TAMÁS	PIÓ:	VARGA ZÉTÉNY M.V.	DÍZLET:	KHELL CSÖRÖZ	JELMEZ:	SZAKÁCS GYÖRGY	MOZGÁS:	HORKAI BARNABÁS	DRAMATURG:	TÖRÖK TAMARA	ASSZISZTENS:	TIWALD GYÖRGY
VLADIMIR:	KOCSIS GERGELY																				
ESTRAGON:	ELEK FERENC																				
POZZÓ:	KULKA JÁNOS																				
LUCKY:	KERESZTES TAMÁS																				
PIÓ:	VARGA ZÉTÉNY M.V.																				
DÍZLET:	KHELL CSÖRÖZ																				
JELMEZ:	SZAKÁCS GYÖRGY																				
MOZGÁS:	HORKAI BARNABÁS																				
DRAMATURG:	TÖRÖK TAMARA																				
ASSZISZTENS:	TIWALD GYÖRGY																				

Nagy baj lenne, ha azt mondanám, hogy ez a darab nem az én világom? Kiváló előadás, jó rendezés, jók a színészek, de mégis megörülök tőle! A nagy semmi, jó sokáig, két részben eljátszva. Persze tudom, értem, hogy ez a cél! A reakcióm is azt mutatja, hogy éppen ezt a katarzist akarták elérni a rendezők (Ascher és Zsámbéki), tehát minden rendben! Mégis csak olyan „vált fülű” közönségnek ajánlom, akik szeretik ezt a műfajt. (Abszurd/fikció) Bár erősem kétlem, hogy lenne bárki is, aki azonnal ne fogná fel, hogy miről van szó, csak éppen még két órát kell ülni a nézőtérén, hogy elérjék azt az „idegbaj” állapotot, amelybe kerültem! Nekem ez nagyon rossz, mert a természetemtől idegen a „tologató” viselkedési forma. Majd

megírom a leckém, ha kihegyeztem a ceruzám, majd megtanulom, ha már nagyon muszáj, majd elmegyek, ha nem lesz ilyen hideg (meleg). Elindulok, ha nem esik a hó, a feloszlik a köd, ha lesz elég pénzem, ha jobbak lesznek a körülmények, ha el jó a jeges és Godot... Természetes, hogy Godot nem jön el, a köd sem oszlik fel, csak az élet múlik el a nagy – valamire – való várakozás közben, tényleg elmúlik az összes lehetőség. Csak azon múltott minden, hogy én magam nem vágtam bele semmibe, azaz nem mozdultam! Rémes? Az! Élnek így emberek? Persze! Aki gyanúsna éri magát az itt leírtakban, az menjen el, és nézze meg ezt a darabot, hátha megvilágosul, hogy nincs mire várni!

Elhangzott egy elgondolkoztató vélemény a darabban: *„Azért társaságban jobban telik az idő!”* Nekem ez a mondat nagyon rosszul hangzik. A darabbeli gondolatot értem, mert ha nincs mit tenni, akkor jó, ha akad valaki, akivel ketten (többen) tesszük a semmit és azt jól megbeszéljük, miközben az idő valóban eltelik! De, ha magamévá teszem a gondolatot, számomra egészen másként hangzik, másként értem a lényegét! Azért keressem mások társaságát, hogy ne unatkozzak, vagy fordítva: ne keressem mások társaságát, mert a saját tevékenységem kitölti az életemet? Még tovább: Úgy keressék társaságot, ahol valamiféle program zajlik, de akkor minek megyek a társaságba, hiszen ha a programmal vagyok lekötve, minek a társaság? Hát ez bizony nagy kérdés.

Ezek után kénytelen vagyok arra gondolni, hogy más, több bölcsesség is lehetett a darabban csak nem vettem észre?

Egy dolog viszont nagyon tetszett: a díszlet. Igaz, hogy a színpad teljesen üres volt csak egy kicsi, majdnem kiszáradt, fa álldogált a nézőtéri jobb oldalon. (Megjegyezni kívánom, hogy a 2. felvonásra kihajtott, lett két szem levél rajta.) De a talaj, amin a szereplők „éltek” egy nagy kőr ingovány volt! Egy imbolygó, billegő színpad méretű kör. Nagyon, nagy ötletnek tartom (Khell Csörsz) ezt a „díszletet”. Jelzi az lét labilitását, az instabil helyzetet, a kiszolgáltatottságot. Sohasem lehetünk biztosak a környezetünkben, magunkban, hiszen ingoványon létezünk, nincs biztos talaj a lábunk alatt. (?) Bár, amikor alaposabban elgondolkoztam ezen, az is felötlött bennem, hogy a darab mondanivalója és a díszlet, éles ellentétben áll egymással. Az író arra buzdít minket, hogy vegyük már észre magunkat és tegyük az akaratlanságunkkal szemben valamit. A díszlettervező meg mintha arra buzdítani, hogy hagyjunk mindent a francba, ilyen ingoványra nem lehet építkezni!

Vagy félreértem az egészet és minden a mostani, mai politikai helyzetről ordít? Magyarország egy süppedékes, labilis, totálkáros ország lett, tehetetlen, cselekvésképtelen polgárokkal?

Kemény Henrik a Vigadóban

2015. 01. 20. kedd

Sziasztok, Pajtikák!

Kemény Henrik 90. születésnapja alkalmából rendezett a Vigadó Galéria, gyűjteményes báb- és báb-alkatrész és bábkészítési kellékekből kiállítást.

Barátunk szólt, hogy van ez a kiállítás és menjünk el megnézni, mert nagyon fantasztikus. Gondolom, hogy azt gondolta, hogy az Unokáinkat vigyük el, de ez nekünk eszünkbe se jutott, mert a mi lányaink nem tudják ki a Kemény Henrik, ki a Vitéz László és, hogyan kell palacsintasütővel visszaűzni az Ördögöt a „pokelba”. Elmentünk, megnéztük, fotóztunk és az Uram készített egy szakmai képes beszámolót a Színpad című színpadtechnikai lap számára.

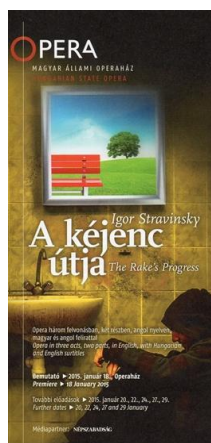
A Vörösmarty utcai Általános iskola torna termében, az 1950-es években a képen látható színpadot és bábukát látta, nézte és torkaszakadtából buzdította Vitéz Lászlót kb. 500 gyerek, kisiskolás! Köztük voltam!

2015. 01. 20. kedd **Budai Táncklub bemutató óra**

Már csak a Liza jár, Ő viszont nagy lelkesedéssel és ügyes is. Az idén került az utolsó előtti „nagy” csoportba és ott még kezdő, de reményteljes. Kicsit meg volt szeppenve, mert háromszor is mondta a Balettmester a nevét, Liza pedig azt hitte, hogy rászólt, pedig csak figyelmességből, szeretetből volt!

2015. 01. 22. csütörtök **A kéjenc útja csütörtök Igor Stravinsky Operaház**

OPERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

Szövegíró | Libretto ► **Wystan Hugh Auden, Chester Kallman**
Rendező | Director ► **Anger Ferenc**
Übényrevezető | Set designer ► **Sághy Z. Gergely**
Dramaturg ► **Kenessey Judit**
Karnagyok | Chorusmaster ► **Strausz Kálmán**
Karmester | Conductor ► **Erik Nielsen**

Tom Rakovec ► **Balczó Péter**
Anna Trulova ► **Ésmer György**
Nick Shadow ► **Kálmán Péter**
Trulova ► **Faludi András**
A Szék István | Eszter Ágnes ► **Helésh Andrea**
Sellen, az élemezőgárdista felügyelő | Sellen, keeper of the household ► **Sájtóvári Dávid**

Igor Stravinsky 1942-ben egy chicagói kiállítás megálta William Hughart Mill, századi angol férfi nyolc képéből álló sorozata előtt, mely egy fiatal vidéki fiatalember történetét meséli el, aki véletlenül nagy vagyonos szülői, Londonba megy, hamar rossz útra kerül a világ helyéjébe jut. Ez adta a témát Stravinsky szülői, neoklasszicista operájához, mely egy XX. századi Faust-parafrazis, tanmese lett, melyben „Jóistenek” egy ördög királdja el. „Jóisten kének, szöveg és zene az Ördög ad munkát, drága uram, szép asszonyom, munkát Önnek és Önnek.”

At a Chicago exhibition in 1942, Igor Stravinsky stopped before the series of eight pictures by eight century British painter William Hogarth, which tells the story of a young man in the country who unexpectedly inherits a large fortune. He travelled to London, where he soon lost his way and ended up in a luridic asylum. This is the theme of Stravinsky's last Neo-Classical opera, which became a 20th century paraphrase of Faust, a parable, in which our "poor" soul is eternally damned. "For sake hands and hearts and mind the Rake's Progress is a classical operatic."

Ez a műsorlap nyolc sorban leírja, Stravinsky operájának keletkezési történetét, valamint a tartalmát, a második tömb, ami a képen látszik, ugyanennek a szövegnek az angol fordítása. Az opera mindezt három felvonásban és órában meséli el, különös tekintettel az összevont, de szerencsére egy részben lejátszott, első és második felvonásra. A harmadik felvonás, azaz a második rész, mozgalmasabbá vált és a kezdeti lassúság, szószátyárság elmúlt, a szerzők, talán maguk is megunták saját művüket, gyorsan befejezték. Ettől a „tömörségtől” a második rész, élvezhetővé vált. (A közönség egy része a szünetben elhagyta az Opera épületét. Igaz ugyan, hogy többször tapasztaltam, hogy a külföldi nézők egy részét nem érdekli a mű, amit játszanak, csak az épület. Ezért egy felvonást végigülnek, a szünetben megnézik az épületet, majd távoznak.)

Szerepel, a fenti pár sorban az eszmei mondanivaló, amelyet idevések, mert ez a lényeg, erről szól a három óra: *„Tétlen kéznek, szívnek és elmének az Ördög ad munkát, drága uram, szép asszonyom, munkát Önnek és Önnek.”* És az öt főszereplő, tablóképbe összeállva, mutogatnak a nézők felé! (Függöny!)

Dallos Erika, aki korrepetitor az Operában és ebben az előadásban közreműködött, azt mondta, amikor meglátott bennünket: *„Erre vetemedtetek? A látvány rémes, de a zene az jó!”*

Stravinsky szerint ez a műve: neoklasszicista, amely egy XX. századi Faust-parafrazis, tanmese. A történet ismert, a zene tényleg jó, de azért elég fura Stravinsky műben recitatívot kell hallgatni!

Ami pedig a látványt illeti, egyáltalán nem volt rémes, igaz az első részben, eléggé realista módon, szeretkezett vagy 20 emberpár a színpadon, több emelet magasan, vörös fényben! (Az egyik csapat - hárman voltak - a játszótéri hintában.) Lakótelepi panelház kuckói alakultak át: lakássá, kuplerájá, mulatóvá, játék baba raktárrá. Az építmény homlokzat falának változtatásai jelezték, hogy éppen hol járunk. no meg a cselekményt, természetesen. Bár egy kissé beszűkítette a színpadtér használatát ez a hatalmas díszlet, és „rendesen” meg kellett építeni, a szereplők biztonsága érdekében, de kifejező volt.

2015. 01. 26. hétfő Hamlet William Shakespeare Örkeny Színház

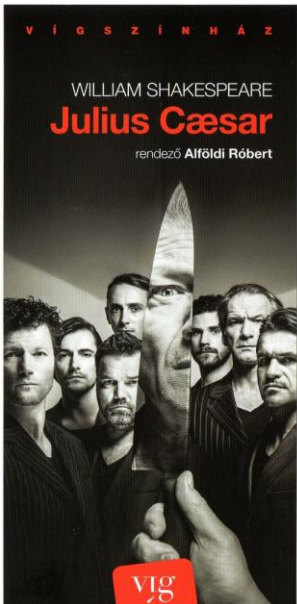
Úgy tűnik számomra, hogy a színpadi építészeti korszak virágkorát éli, mert az Örkeny Színház színpadán ehhez a darabhoz egy stadion lelátója illetve annak egy cikkelye lett felépítve. Mi, nézők, csak a lelátót látjuk, illetve a lelátón ülő közönséget, de tudjuk a bekiabálásokból, hogy Dánia-Norvégia meccs zajlik a pályán. „Jönnek a Norvég cigányok! Jönnek a Norvég cigányok!” A díszletet rendszeresen meg kellett építeni, mert 45 szék van a színpadon, amelyeken ülnek, állnak, topognak a szereplők és a terhelést bírnia kell az építménynek. (Balesetveszély. Lásd: Magyar Színház!)

Ha annak idején (!), mindenki elrohant a Madách Színházba, hogy megnézze a Gábor Miklós alakította Hamletet, amelyet akkor dicsőítettünk (300 előadást élt meg), pedig a sokszor modoros Gábor Miklós pátoszos stílusban adta elő a dán királyfit, illetve pátoszosra lett rendezve, ha jól dereng, akkor Vámos László, tette ezt a darabbal. Akkor most tényleg rohannia kell mindenkinek, Aki csak él Magyarországon, hogy megnézze a mai Hamletet, Bagossy László rendezésében. Nem tudok mást írni, szólni, csak annyit, hogy ez az előadás, egyszerűen, zseniális.

A klasszikus Shakespeare darab játszási színtere: Egy **Stadion**. Hogy lesz ebből Hamlet történet! Tessék elhinni, hogy lesz! (Ilyenkor lenne kedvem ahhoz, hogy színházi előadásokról archívumot hozzak létre filmen, mert ezt később elmondani nem lehet, csak megmutatni, megnézni, tanulmányozni! Különben elszáll az egész és nagyon, nagy kár lenne érte! Kérdés, hogy teszi a dolgát valaki, aki színházi feladatokat lát el?)

Azután itt vannak a zseniális színészek: Pogány Judit, Gálfi László, olyan párost (párosokat) alakítanak, hogy évekig fogja emlegetni a színész társadalom. De a többiek is.... Polgár Csaba, Hamlet alakítója, jó fiú, rossz fiú, imádó, gyűlölő, ártatlan, szerelmes, bolond, őrült, gonosz, kérkedő, naiv, okos, buta, szép, gusztustalan, utálkozó, bosszúálló ezer jelzőt lehetne ráilleszteni és ez a fiú eljátssza, úgy ahogyan a nagykönyvben meg van írva. Feketében, zakóban, de piros tornacipőben, majd zakó nélkül, más jelmezt magára öltve őrjöngi el Hamletet.... Tessék, menni megnézni!

2015. 01. 29. csütörtök **Julius Caesar** William Shakespeare Vígszínház

V Í G S Z Í N H Á Z

WILLIAM SHAKESPEARE
Julius Cæsar
rendező **Alföldi Róbert**

William Shakespeare
Julius Cæsar

fordította Fekete Ádám e.h. és Forgách András
fordítói konzultáns Vörös Róbert

Caesar	Hegedűs D. Géza
Octavius	Varju Kálmán
Antonius	Stohl András
Octavo	Tahi Tóth László
Brutus	László Zsolt
Cassius	Hevér Gábor
Casca	Seress Zoltán m.v.
Ligarius	Rajhona Ádám
Decius	Csöre Gábor
Metellus	Telekes Péter
Cinna	Józán László
Artemidorus	Fesztbaum Béla
Jós	Harkányi Endre
Lucius	Karácsonyi Zoltán
Egy másik költő	Venczel Vera
Foltozóvarga	Tahi Tóth László
Calpurnia	Herczeg Adrienn
Portia	Járó Zsuzsanna
Római polgárok	Lajos András, Gécsi Zoltán, Gere Dénes Ákos, Lázár Balázs, Fehér Balázs Benő, Csapó Attila e.h., Fabián Szabolcs e.h.

díszlet | **Menczel Róbert** | dramaturg | **Vörös Róbert**

rendező | **Alföldi Róbert**

A Pompeiust legyőző Caesar épp hatalma csúcspontján van, a római nép istentől, ám félti, hogy Caesar egyeduralomra tör. A szenátorok ezért összeesküvést szőnek a meggyilkolására, s ennek vezetőiként Cassius és Brutus lépnek fel. A végzetű játék ellenére Caesar megmenekül a Szenátusban 44. március 15-én, ám az összeesküvők kedvükre – de ezzel pedig a köztársaság ellenében – megölik a királyt. Fél év múlva a Caesar-pártiak Antonius és Octavius a köztársaság hívéit pedig Cassius és Brutus vesztik. A személyes indulatok, politikai érdekek és hatalmi játszmák felkorbácsolják – s így, a világértelmének egyik legértékesebb időszakában érkeznek el a philippi síkja, a két pár végül csatájának színterére...

bemutató | **2014. december 6.** | Vígszínház

Sajnos, és előre elnézést kérek a „hívóktól” már ami az Alföldit illeti, ez most nem sikerült! Azt hiszen a Eszenyi belefáradt a Vígszínházba, vagy túl sokat vállalt magára, az az érzésem, hogy kifulladt, már nem bírja! Az is nagy kár, hogy „gyűjtő” színházzá lett, minden, magát színésznek mondó, máshonnan elüldözött kóválygót befogadott. Amíg a Kerekes Józsefet, a Karácsony Zoltánt átvette a Budapesti Kamara Színházból, azt mondtam, milyen aranyos, nem hagy kollégát az utcán, és jó epizód szereplői lesznek. De az Alföldi féle Nemzeti Színházból elhozott emberekkel már nem tud mit kezdeni. Ez még nem lenne olyan nagy baj, de – jelen esetben – az Alföldi sem tud mit kezdeni a volt kollégáival. Ami sikeres volt a Nemzeti Színházban, az itt a Szent István körúton nem működik. Ezek az emberek, akik itt a színpadon, gyilkolásdit, katonásdit játszanak, tényleg csak úgy tesznek, mintha... Tonna szám folyik a vér, de az egésznek nincs súlya! (Inkább a disznóvágás jut eszembe és egyáltalán nem az, hogy egy tyrannussal lett kevesebb a világ!) Nincs értelme, nincs dráma! Ezek az emberek súlytalanok! Nem tűnik úgy, hogy történelmet írnak!

És újra van fordítva a mű a nagy klasszikus fordítás eltűnt és eltűnt vele együtt a dráma is! Elhangzik a „plebsz” szájából egy-két Húbaszdmeg és Nanemá, talán, hogy jobban értse a mai közönség a történelmet, de ettől nem lesz jobb az előadás, sem a színész, sem a rendezés. Ugyanakkor a klasszikussá vált szövegrészeket az új fordítók sem merték kihagyni, mint pl: Te is fiam Brutus? vagy: Temetni jöttem Caesart nem dicsérni! – kezdetű antoniusi nagy monológot.

Ugyanakkor a díszlet nagyon jó, megteremti a történelmi háttérrel, (látni engedi, hogy milyen hatalmas a Vígszínház színpada), de a színészeknek mikroportot kell viselniük, hogy egyáltalán hallani lehessen őket, de a beszédtechnikán a mikroport sem segít! (Montágh Imre bizonyára forog a sírjában!)

Nagyon tetszett az El Kazovszkij farkasainak szerepeltetése, felnagyítása, minden kulissza egy farkas volt, amelyek néha elfedték a színteret, néha megindultak, hogy rendet tegyenek a sok kuszaság között és/vagy elősegítsék a színváltást.

A Rómaiak, akik egy anyafarkasnak köszönhetik őseiket, néha – nagy történelmi eseményeknél – rászorulnak egy anyafarkas nyugtató, tápláló tejére. De nem elég a tej, halni kell, Caesart megölik, Brutus a dárdájába dől, és tovább ölik egymást az egy oldalon állók és az ellen is! Hiába nagydolog a hatalom! És így van ez ma is, az álhallás egyértelmű, a saját hívei ölik meg a tyrannust! A baj csak az, hogy ezzel semmi nem ér véget, mert a helyére más lép és kezdődik minden előről!

Volt még egy nagy bajom ezzel az előadással, ez pedig a kísérő zeneként felhasznált Sors szimfónia. Beethoven csodás műve (V. szimfónia) a magyarokat 1956-ra emlékezteti, ez a zene összeforrott az 1956-os eseményekkel. Didaktikus, szájbarágó, durván ráadásul, hogy véletlenül se gondoljál mást csak, amit az Alföldi akar. Ráadásul nem illik a darabhoz, sem a Rómaiakhoz.

Más, de színházról:

Több színház esetében is változások várhatók. A Fővárosi Önkormányzat kiírta a pályázatot a Budapesti Bábszínház, a Kolibri Színház, az Örkény Színház, a Szabad Tér Színház és a Vígszínház ügyvezető igazgatói posztjára. Valószínűleg nyáron írják ki a pályázatokat a Katona József Színház és a Radnóti Miklós Színházakra is. Január 1-től új igazgatója van a Magyar Színháznak (Őze Áron helyett, Zalán János) December 31-én lejárt a Bárka Színház igazgatójának a mandátuma (Seress Zoltán), de nem lehet tudni, hogy egyáltalán megmarad-e a színház, színháznak. Privatizálják a Centrál Színházat (volt Vidám Színpad), bárki indulhat, aki letesz az Önkormányzatnak 192 millió forintot. A Millenáris Teátrumban elkezdődik a Nemzeti Táncszínház új helyének kialakítása. (A Várszínházból kellett kiköltözniük!)

Hát ennyi volt a januári beszámoló!

Kívánok Nektek egész évre sok szép jó kulturális eseményt és az azokon való részvételt, azaz jó szórakozást.

Szeretettel

Ibici

